

ZJAVENIE PÁNA 2019

Počas Vianoc asi väčšina našich diárov a kalendárov, vrátane tých „elektronických“, zostáva v stave odpočinku. To sa však s nastupujúcim prvým pracovným týždňom určite zmení. Čo sa v našich diároch nachádza? Väčšinou sú to pracovné povinnosti, návšteva lekára, kultúrne podujatia, akcie detí ... Prečo by sme však naše diáre nemohli „odložiť“ aj počas roka? Prečo by sa nemohli stať aj „duchovnými“? Napríklad nás môžu inšpirovať pútnici putujúci niekoľko týždňov na pešej púti do Santiaga de Compostely v Španielsku.

Podobnými pútnikmi boli aj traja mudrci, hľadajúci novonarodeného kráľa. Na prvý pohľad to mala byť „jasná“ záležitosť, no v Jeruzaleme o novom kráľovi nik nevedel. A pritom jeho príchod ohlasovalo samé nebo! Na niektorých vyobrazeniach stredovekých maliarov sa nám ukazuje Betlehemska hviezda ako kométa, no najnovšie astronomické výpočty hovoria o trojnásobnej konjunkcii (čo nie je iba výroková spojka, ale v astronómii aj zdanlivé spojenie viacerých telies) planét Jupitera a Saturna, ktoré sa udialo v roku 7 pr. Kristom. Grant Mathews z univerzity Notre Dame hovorí dokonca o spojení týchto planét spolu s naším Mesiacom (čo sa údajne znova udeje až o 500 tisíc rokov).

Od tejto výnimočnej udalosti Narodenia sa počíta náš kresťanský letopočet. No nie všetky krajiny sa prispôbili nášmu počítaniu rokov. Niektoré z ideologických, iné z náboženských dôvodov majú svoj letopočet. Napríklad v Japonsku to bude tento rok, keď odstúpi terajší cisár Akihito, a skončí sa jeho éra nazývaná „Heisei“. Novým cisárom sa začne nová éra, nové obdobie. No nemusíme v tomto hľadať iba negatívne vymedzenie voči všetkému kresťanskému.

V Danteho Raji (33 kap. 124 a 145 verš) sa píše: Ó, večné svetlo, čo si v sebe jedno, samo sa vieš a sebou vedené, vediac sa s láskou usmievaš sa vedno ... Láska, čo slnko pohýna i hviezdy“. Aj Sládkovičova Marína začína podobne: „Ja sladké túžby, túžby po kráse spievam peknotou nadšený, ona mi z ohňov nebeských letí, ona mi svety pohýna ... krás mojich Marína“. Zdá sa, že ľudia minulosti, pokiaľ nebolo toľko umelého svetla v noci, oveľa častejšie hľadeli na nebo.

Aj pápež František v encyklike Laudato si (83. čl.) pripomína: „Cieľom cesty Vesmíru je Božia plnosť, ktorú už dosiahol zmŕtvychvstalý Kristus, os univerzálneho dozrievania. Konečným cieľom ostatných stvorení NIE SME MY. Naopak, všetky (stvorenia) napredujú spolu s nami a prostredníctvom nás k spoločnému cieľu, ktorým je Boh, v transcendentnej plnosti, kde vzkriesený Kristus objíma a osvecuje všetko.“

Kristus, ktorý ako malé Dieťa objíma a nadprirodzeným svetlom lásky osvecuje všetko, chce osvietiť oči nášho srdca (por. Ef 1, 18) chce nás viesť tmavou dolinou našej každodennosti, všednosti, aby nás raz dovedol tam, kde už nebudeme potrebovať svetlo lampy, ani svetlo Slnka (por. Zj 22, 5), lebo on bude naším jediným Svetlom a my budeme s ním kraľovať naveky.

Tak sa môže v plnosti naplniť Izaiášovo proroctvo: Národy budú kráčať v tvojom svetle a králi v jase, čo ti vzišiel. Títo všetci sa zhromaždili, prišli k tebe ... (por. Iz 60 kap.)

Prosme, aby ten, ktorý sa kedysi ukázal vo svetle Betlehemskej hviezdy, sa dnes ukazoval prostredníctvom svedectva našich životov, ktoré budú jasom pre ostatných, čo ešte kráčajú v temnote. Dajme mu miesto nielen v našich diároch a kalendároch, ale predovšetkým v našom srdci. Amen.